

ikke, da det svenske Runesprog ellers har **arfi**, og Ældre Svensk *arvingi*, *ærvingi*.» Dessa båda förekomster synas dock göra en starkt böjd form *arfingr*, *ærfingr* i rsv. sannolik.

Översättning: — »sin arvinge [god]».

247. Vreta klosters kyrka, Gullbergs hd.

Pl. LXXXIX. Fig. 3.

Runstenen anträffades under restaureringen av Vreta klosters kyrka 1917 och fl. kand. E. Lundberg har benäget lämnat mig följande yttrande om dess fyndplats m. m.: »För min del är jag övertygad om att ifrågavarande häll är en lockhäll. Detta framgår ju tydligt av att den har två konvergerande rakhuggna kanter, liksom även av ornamentiken, som är komponerad för en liggande häll, ej för en stående. Fyndplatsen är utanför klosterbyggnadens östra fasad. Troligen har stenen någon längre tid använts som golvsten, emedan den är så starkt nött. Om hällens samhörighet med de övriga hällarna, som anträffats, är svårt att säga något bestämt. Ornamentiken talar för, att den tillhört, om icke samma, så ett mycket likartat gravmonument. Tekniken är den samma: låg, platt relief. Av de olika hällarnas ornamentik har jag kommit till den slutsatsen, att ornamenten i fråga utförts under 1000-talets förra hälft.»

Ämnet är kalksten. Hällen är sönderslagen i 14 sammanhängande bitar och utgör endast en del av en lagd gravhäll med konstfulla slingor på mitten och runinskrift utmed kanten. Hällens sammanlagda längd är 1 m. Den jämnhuggna kanten av hällen är bevarad både på de stycken, som bära runor, och på motstående kant, vadan stenens ursprungliga bredd sannolikt är i behåll, 56 cm, tjockleken 4 cm. Slingans bredd visas av r. 4 hava varit 6 cm.

Av inskriften är blott en mycket ringa del i behåll. 4 cm uppifrån står efter en skada, som förstört det föregående, 1 **p**, vars topp också är förstörd, och därefter kolon. 33 cm därifrån finnes möjligen nedtill antydning till 2 och efter ytterligare 5 cm träffas 3, en stav 3 cm nedifrån, som kunnat vara nedre staven till **† s**, vilket blir sannolikt av att 4 torde varit **† t**, ehuru vänstra bistaven saknas, och 5 är **u**, i det närmaste fullständig, blott toppen av bistaven saknas.

2—5 ha sannolikt tillhört ordet [r]**i****stu**, som här måste betyda 'ristade', då 'reste' icke passar om en lagd gravhäll, jfr Ög. 9 Vinnerstad. 1 torde vara slutruna i ett kvinno-namn, t. ex. [sihri]**p**, som på grund av plur. [r]**i****stu** bör hava föregåtts av ett mansnamn, och mellan 1 och 2 en sammanfattning av dessa båda funnits, t. ex. **pau** eller [**pu**:hion:], jfr (**p**)**eir**: [**b**]ru**pr** Ög. 2 Orlunda, (pe)**ir** · bru**pr** Ög. 52 Väversunda.

Inskriften är alltså: — **p**: (pau:r)**i****stu** —

Översättning: (Mansnamn och kvinno-namn t. ex. Sigri)d, (de) ristade —.